Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 753 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaten F. DE PAUW en B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. DE PAUW.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 juli 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 wordt Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.1. Verzoekster verklaart dat zij Albanië verlaten heeft omdat zij bedreigd werd door haar moeder en broer die gekant waren tegen haar relatie met C., een in België wonende Albanees.

2.2. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt. Zij toont niet aan dat het haar met betrekking tot de problemen met haar ex-vriend en zijn vrienden aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Zij maakt om deze reden geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 6 januari 2025, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen/hebben genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.
Het betoog van verzoekster waarbij zij verwijst naar de aanwezige corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen, kan niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de Albanese overheid allerhande inspanningen doet en daadwerkelijk en effectief optreedt tegen corruptie. Dat corruptie in Albanië nog steeds wijdverspreid is en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het betoog van verzoekster is dan ook niet van die aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Zo heeft zij naar aanleiding van de bedreigingen in Albanië nooit klacht neergelegd bij de politie. Ook heeft zij nooit advies ingewonnen over de stappen die zij kon ondernemen tegen haar broer en moeder. Zoals terdege toegelicht in de bestreden beslissing weet haar motivatie om haar nalaten te vergoelijken niet te overtuigen. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Haar verweer beperkt zich immers tot een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen en een algemeen betoog rond familiaal geweld, corruptie en straffeloosheid in Albanië.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

3. Voorts voert verzoekster geen concreet verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar neergelegde documenten. Door louter nogmaals de dreigberichten aan het verzoekschrift toe te voegen die eerder al bij de DVZ werden voorgelegd en reeds door het CGVS werden beoordeeld, slaagt zij er niet in de vaststellingen van de commissaris-generaal hieromtrent te ontkrachten of te weerleggen. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien het door verzoekster niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd overeind.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1613 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt dat ten onrechte geen vrees voor vervolging in haren hoofde wordt aangenomen, louter omdat haar land van herkomst wordt beschouwd als veilig. In realiteit zal zij er geen overheidsbescherming kunnen genieten en dit omwille van een complexe problematiek. Verzoekster heeft een relatie met een christelijke Albanees – die haar ter zitting vergezelt – en om deze reden wordt zij beschouwd als geloofsafvallig, met de daarbij horende problemen. Zij werd in Albanië onder meer geslagen en aangevallen met een mes door haar moeder en haar broer, die haar ook hebben lastiggevallen op haar werk. Aangezien deze feiten zich afspelen binnen een familiale context, is het moeilijk om overheidsbescherming te verkrijgen. De problemen zijn "eergerelateerd" binnen de context van de Kanun en de Albanese overheden zijn nog steeds erg weigerachtig om hierin tussen te komen, wat wordt bevestigd in de landeninformatie (o.m. van Amnesty International en het UK Home Office) waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen. Verzoekster stelt besluitend dat de traditionele sociale codes nog steeds sterk aanwezig zijn binnen de Albanese maatschappij en dat er daarom aanleiding toe bestaat haar een beschermingsstatus toe te kennen. Verder bevraagd, stelt verzoekster enkel nog dat zij de kans wil krijgen om in België een normaal leven te leiden met de man van wie zij houdt."

6. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster op 24 maart 2026 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk. In voormelde vraag tot horen vraagt verzoekster niet alleen om te worden gehoord, maar geeft zij ook een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

7. Met voormeld betoog brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 maart 2026.

8. Verzoekster herhaalt dat zij werd geslagen en aangevallen door haar moeder en broer omwille van haar relatie met een christelijke Albanees en volhardt in de uiteenzetting dat de Albanese overheden erin falen om een effectieve bescherming te voorzien. In de punten 2.2 en 2.3 van voormelde beschikking wordt hierop geantwoord en wordt besloten dat verzoekster in haar individuele, specifieke situatie niet aantoont dat het haar met betrekking tot de door haar aangevoerde problematiek aan nationale bescherming ontbreekt. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster benadrukt dat de aangehaalde feiten zich afspelen binnen een familiale context en dat de Albanese autoriteiten terughoudend zijn om tussen te komen in deze *"eergerelateerde"* conflicten die verband houden met de Kanun.
Uit de beschikbare informatie kan evenwel niet blijken dat ook voor dergelijke eerconflicten geen overheidsbescherming beschikbaar is in Albanië. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt immers dat Albanië redelijke maatregelen treft tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle etnische groepen in Albanië hiertoe toegang hebben. Op basis van een analyse van de beschikbare landeninformatie, wordt besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen voldoende bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.
Op basis van de COI Focus waaraan ook in punt 2.2 van de voormelde beschikking wordt gerefereerd, kan immers in de bestreden beslissing worden gelezen dat *"in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd."*
Verder blijkt uit het geheel van de landeninformatie afdoende dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het ernstig en wijdverspreid fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld, zoals eergerelateerd geweld, te bestrijden, onder meer door te voorzien in meer beschermingsmaatregelen en beschermingsmogelijkheden (COI Focus *"Albanië Algemene situatie"* van 6 januari 2025, p. 52-60). Ook voor eergerelateerd geweld in het kader van bloedwraak blijkt uit de beschikbare landeninformatie overigens dat de Albanese autoriteiten hiervoor doeltreffende bescherming bieden. De Albanese overheid heeft de wetgeving inzake bloedwraak verstrengd, specifieke actieplannen en gespecialiseerde politiediensten ingevoerd en voorziet in monitoring, bescherming en strafrechtelijke vervolging van daders (COI Focus, p. 75-78). Er kan bijgevolg niet worden besloten dat personen die betrokken zijn in *"eergerelateerde"* conflicten die verband houden met de Kanun bij voorbaat verstoken zouden blijven van effectieve overheidsbescherming.
Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoekster haalde zelf aan dat zij een gebrekkig optreden van de politie in Albanië zou kunnen aanklagen bij de Albanese autoriteiten (NPO, p. 10-11).

De algemene informatie waarop verzoekster zich beroept ter betwisting van de beschermings-mogelijkheden die in Albanië aan slachtoffers van eergerelateerd geweld worden geboden, loopt verder gelijk met of ligt in het verlengde van de voormelde informatie. Noch het betoog van verzoekster verwijzend naar eergerelateerd geweld binnen de context van de Kanun, noch de landeninformatie van onder meer Amnesty International en het UK Home Office waarnaar zij verwijst, is van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het enkele gegeven dat vrouwen zoals verzoekster, die afwijken van religieuze of culturele verwachtingen rond partnerkeuze, vaak het doelwit zijn van controle, verstoting of geweld, en dat dergelijke vormen van eergerelateerd geweld zijn geworteld in de Kanun, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, betekent niet dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht

om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Gelet op wat voorafgaat, kan in navolging van de verwerende partij worden aangenomen dat de Albanese autoriteiten, ook wanneer problemen zich voordoen in de context van de Kanun, aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade. Verzoekster slaagt er ter terechtzitting niet in hier anders over te doen denken.
Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde op 7 mei 2024 dat *"the Albanian authorities' capacity to protect their people cannot be regarded as insufficient for the general public in Albania"* (EHRM 7 mei 2024, nr. 22283/21, A.D. e.a. v. Zweden, pt. 71).

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet en blijft aldus in gebreke.

In dit opzicht wordt er in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking reeds op gewezen dat verzoekster zich nooit tot de Albanese autoriteiten heeft gewend om melding te maken van de vermeende bedreigingen of om bescherming te verzoeken. Zij heeft nooit klacht neergelegd bij de politie. Zij heeft ook nooit advies ingewonnen over de stappen die zij kon ondernemen tegen haar broer en moeder. Zoals terdege toegelicht in de bestreden beslissing, weet haar motivatie om haar nalaten te vergoelijken niet te overtuigen.
Verzoekster gaat hier ter zitting volledig aan voorbij.

Zoals in punt 2.3 van voormelde beschikking geduid *"overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen."*

Gelet op het voorgaande brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

9. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.
10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES TORRES LOREDO